SVENSKA CANADA TIDNINGEN HAS THE LARGEST CIRCULATION OF ANY SWEDISH PAPER IN CANADA.

Svenska Canada-Tidningen

The Swedish Canada News

ÅRG. (Year) 23. LÖSNUMMER 5 CENTS. WINNIPEG, MAN., ONSDAGEN DEN 22 DECEMBER, 1915. NO 51

På juldagsmorgon.

I natt jag drömt om dig, min mor,
som bortom himlens stjärnor bor. —
Hur dina händer mjukt mig smekte
som förr, då jag en gosse var
och du och far
med mig i dans kring granen lekte!

I drömmen hörde jag din sång:
"Min gosse blifver stor en gång.
Från hemmets tröskel styr han färden.
Bland mänskor oftast stygghet bor.
Blif stark och stor,
Så blir din bana ljus i världen!"

Men mor, jag blef en ensam man,
som aldrig lifvets lycka fann,
men ofta bittra kalkar tömde.
Väl växte jag, blef stark och stor,
men mor, ack mor,
till orolif mig ödet dömde.

På juldagsmorgon, ottetid,
dock vigda malmen ringer frid
åt grå och trötta mänskosinnen.
Då klingar djupt uti min själ
som änglaspel,
och upp stå ljusa barndomsminnen...

Nej, lifvets lycka ej mig flytt!
I dag jag blir ett barn på nytt.
Det är, som mjukt mig händer smekte
som förr, då jag en gosse var
och mor och far
med mig i dans kring granen lekte.

Victor Arendorff.

Den trasiga strumpan.

Från danskan af Forbror Arne.

(För Svenska Canada-Tidningen).

Det var den 19 december fram på aftonen. I ett hus långt upp i norr satt Santa Claus och klistrade moderna ljusa lockar på hufvudena af utsökt vackra porslinsdockor med sitkeskläddningar och spetskjolar. Mrs. Claus satt och skref namn på små lappar efter hand som Claus blef färdig med dockorna. Hon började micka — ty det var sent.

"Claus!"

"Hvad är det gumma lilla?"

"Här är Jokumsons på Kaputski ave."

"Vänta litet, gumma lilla!" Santa Claus stapplade bort öfver golfvet och tog ned en stor bok från skåpet. Så slog han upp sidan 101.

"Hm! hm! Jokumson har svulnad i stortån. Han har icke kunnat arbeta eller förtjänat något på de sex sista veckorna. Där finns snart icke mat i huset".

"Finns där några barn, Claus?"

"Bara en flicka på fem år".

"Då måste du väl köra däråt med en docka", sade mrs Claus och torkade bort en tår ur ögat med klädningsärmen.

"Det gagnar till intet, gumma lilla. Här har jag gått och bragt Jokumson hans goda hälsa i flera år, men han bara sitter och ödelägger den tillsammans med kamraterna på krogen. Och mrs Jokumson gaf jag den ljusblåa kjolen, hon önskade sig i fjor; men då hon hade haft den på en gång, slängde hon undan den och ville ha en högröd. Dessa människor tänker icke på hvad man gifver dem."

"Ja, ja, Claus, du vet bäst. — Men jag tycker i alla fall du borde tänka på den lilla flickan."

* * *

Julafton, då Jokumsons lilla flicka gick till sängs, hängde hon sin ena strumpa på sänggafveln. Och så låg hon vaken och väntade på Santa Claus.

Klockan ett kom han, och han hade förfärligt brådtom. Bump! sade det i skorstenen. Pit pat! ljödo hans steg öfver golfvet. Han hade en ljushårig docka under armen.

Den lilla flickans hjärta klappade fortare. Nu var Santa Claus framme vid sängen. Han stod ett ögonblick stilla och bet sig i skägget. Men så vände han sig raskt och gick tillbaka till skorstenen. Och han tog dockan med sig. Man kunde höra hans steg uppe på taket; ljudet af bjällrorna på släden dog bort i fjärran.

Den lilla flickan stack hufvudet under hufvudkudden och grät, grät så bittert.

* * *

På morgonen kom mamma till sängen och såg den tomma strumpan...

"Herregud, min lilla flicka, Santa Claus kommer nog icke till så fattigt folk som oss. Vi få vara glada, om vi ha mat i huset."

"Mamma, han var här i natt med en stor docka åt mig, men han gick igen."

"Den lilla stackaren", sade mrs. Jokumson till sin man, "hon har nog drömt något".

"Nej, det är riktigt sant, mamma. Han tordes bestämt icke lägga dockan i min strumpa, för det är ett stort hål i den, och då kunde dockan lätt falla ut och slå hufvudet i stycken."

"Har du hört så galet, Jokumson? Är det icke förfärligt, hvad barn kan hitta på".

"Det är barnsligheter", grymtade Jokumson. Han hade ondt i stortån. "Santa Claus har då åtminstone gifvit min lilla flicka ett gladt och lätt sinne att bära sina småsorger med. Kom hit och låt mamma stoppa strumpan. Och när pappas fot blir bra, skall hon allt gå och tala vid Santa Claus och säga honom, att det ej längre är hål på strumpan. Kanske hon kan få dockan likaväl."

Och så gick den julen.

Notabelt dödsfall.

Vicomte Alverstone, f. d. lord chief justice af England, afled förliden vecka. Han var född 1842.

Ett enkelt bröllop.

President Woodrow Wilson sammanvigdes i lördags kväll i all enkelhet med mrs Edith Bolling Galt. Endast 30 personer närvoro och ceremonien varade knappast en half timme. De nygifta afreste samma kväll till Hot Springs, Va., där de komma att vistas till början af januari.

Nedskjutna banditer.

Tre banditer, som sökte röna en krog i St. Paul, Minn., förliden fredag, blefvo nedskjutna och dödade af polisen. En af banditerna befanns vara Charles D. Carson från Winnipeg. En af poliserna blef sårad.

Märkliga arresteringar.

Paul Koenig, chef för Hamburg-American linjens undersökningsbyrå, Richard E. Lyendecker, en konsthandlare, och Frederick Metzler, Koenigs sekreterare, hafva blifvit arresterade i New York, anklagade för att hafva konspirerat för att förstöra Welland kanalen, den canadensiska vattenvägen, hvilken förbinder Lake Erie och Lake Ontario.

Svenska Amerikalinjen.

Till middag ombord på Svenska Amerika linjens ångare "Stockholm" har ett större antal personer inbjudits. Middagen går af stapeln onsdagen d. 29 dec., och ångaren kommer då att ligga vid pier B., Jersey City. Äfven Svenska Canada-Tidningen har erhållit inbjudan till denna middag, men på grund af det stora afståndet ha vi icke sett oss vara i stånd att sända någon representant.

Världskriget.

De engelsk-franska trupperna koncentreras vid Saloniki. — Situationen oförändrad annorstädes.

SVAR FRÅN ÖSTERRIKE.

RYSKA TRUPPER VID SVENSKA GRÄNSEN?

Onsdagen den 15 december.

Staden Gievgeli i sydvästra Serbien, nära den grekiska gränsen, står nu i lågor.

De engelsk-franska trupperna stå nu nära Saloniki. Bulgarerna komma antagligen att snart öfvergå den grekiska gränsen, då striden kommer att utkämpas på grekiskt område.

Förenta Staterna har i Frankrike protesterat mot, att den franska krysaren Descartes tagit sex tyskar och österrikare från de amerikanska ångarna Carolina, Coamo och San Juan.

Sir Horace Smith-Dorrien har utnämnts till öfverbefälhafvare öfver de brittiska trupperna i Ostafrika.

Generalsvärdighet har tilldelats icke mindre än tjugotre canadensiska officerare.

Från London meddelas, att tyskarna i de ryska provinserna Kovno, Kurland och andra delar af Ryssland farit fram på samma sätt som i Belgien. De lära ha tillställt ordentliga massakrer på de civila invånarna på direkt befallning af fältmarskalk Hindenburg.

Från Amsterdam meddelas, att en väldig sjödrabbning antagligen pågår på Nordsjön mellan de brittiska och tyska flottorna.

Torsdagen den 16 december.

General Sir Douglas Haig har blifvit utnämnd till befälhafvare öfver de brittiska trupperna i Frankrike och Belgien att efterträda Sir John French, som blifvit vicomte, och på egen begäran blir befälhafvare för arméerna i United Kingdom.

Från Wien meddelas, att det österrikisk-ungerska amiralitetet är helt och hållet emot att desavuera den submarinbefälhafvares handlingssätt, hvilken sänkte den italienska ångaren Ancona. Enligt amiralitetets åsikt gjorde han endast sin enkla plikt.

Det påstås nu, att bulgarerna icke ämna inträna på grekiskt område, där de fransk-engelska trupperna nu befinna sig.

Från London meddelas, att kejsar Wilhelm lofvat påfven, att dennes världsliga makt skall återställas, och att en påfvestat skall upprättas i Palestina.

Österrike-Ungern har afgifvit en svarsnot på Förenta Staternas not angående sänkandet af Ancona af en österrikisk submarin. Den österrikiska regeringen säger sig i denna not icke vilja desavuera submarinkaptenens handlingssätt, men den beklagar förlusten af amerikanska lif. Svaret anses i Washington mycket otillfredsställande, och en diplomatisk brytning befaras.

Från Köpenhamn meddelas, att Hugo Haase, ledaren af de fyrtioen socialisterna i den tyska riksdagen, som bilda fredsparti, utfärdat en proklamation, som är förbjuden att publiceras i tidningarna.

En neutral zon, två kilometer på båda sidor af gränsen, har Grekland och Bulgarien kommit öfver ens om.

En division af den serbiska armén har anländt till Tirana och Elbassan i Albanien med 18,000 krigsfångar.

Italienarna ha landsatt en armé i Albanien.

Fredagen den 17 december.

Den amerikanska tankångaren Communipaw, som uppgafs hafva blifvit sänkt af en submarin, har oskadd anländt till Algeriet.

Cirka 2,000,000 togo värfning i England under de sju veckor Earl of Derbys rekryteringsplan pågick.

Från Atén meddelas, att den grekiska arméns hufvudkvarter blifvit öfverfört till Kozhani, 55 mil sydost om Monastir.

Den belgiska hjälpkomiténs ångare Levenpool, från New York till Rotterdam, har strandat på den engelska ostkusten och befinner sig i sjunkande tillstånd, efter att ha stött på en mina.

Lördagen den 18 december.

Åtta medlemmar af besättningen på den zeppelinare, som anställde raid på London d. 13 oktober, påträffades ihjälfrusna, när de återvände till Tyskland. Det förmodas, att detta är anledningen till, att ingen ytterligare raid anställts.

De militära operationerna på Balkan stå nu nästan stilla. Tyskarna synas ämna koncentrera truppmassor på ost- och västfront för att där gripa till offensiven.

Från Atén meddelas, att de allierade äro beredda att åter beväpna och fullständigt utrusta återstoden af den serbiska armén. Tyskarna lära beredа sig att infalla i Egypten.

Försök har som bekant gjorts att få Hon. Henry S. Beland, M.P., Canadas f. d. generalpostmästare, hvilken f. n. är krigsfånge i Tyskland, frigifven. Detta har emellertid misslyckats, och den tyske kejsaren har själf afslagit denna anhållan. Från Tyskland

(Forts. å sid. 4.)

VÄRLDSKRIGET OCH SANNINGEN.

En intressant artikel ur Dagens Nyheter om ett tyskt uttalande i detta ämne.

Det är en tysk man, prof. Ernst Sieper i München, som vågat sig på detta vanskliga ämne, hvars båda led för närvarande tyckas passa lika illa ihop som "Halmstadslax och fortepiano", för att begagna ett uttryck som nyss användts af en svensk politisk kåsör i ett sammanhang som föranledt statsminister Hammarskjöld till en dementi. Som betecknande för situationen kan det påpekas att det Sieperska föredraget publiceras i Nobelpristagaren dr. Alfred H. Frieds Friedens-Warte, som numera under titeln Blätter für zwischenstaatliche Organisation utges i det neutrala Schweiz.

Prof. Sieper söker, som många af hans landsmän före honom, svaret på frågan hvarför Tyskland känner emot sig en så bitter och ovänlig stämning icke blott från sina motståndare i kriget, utan ock från de neutrala. Han underkänner fullständigt den populära förklaringen: emedan Tyskland är stort, mäktigt och ärligt, hatar man oss. Det är ett för bekvämt sätt att vända bort en obekväm sak att säga: det är de dekadenta folken som hata oss med de mindervärdigas hat mot den högre rasen. Prof. Stieper fasthåller visserligen bestämdt att de tyska rustningarna afsågo blott fredliga mål, afsågo att bereda Tyskland tillfälle att lefva och utveckla sig i fred och utan inträng. Men han har ingen svårighet att förstå att världen i allmänhet uppfattade förhållandena annorlunda. Och det är, åtminstone delvis, vår egen skuld att så skett, menar han.

Det är icke landets lugna och måttfulla röst som trängt öfver gränserna, utan den irriterande och gräsjuka. Treitschke och Bernhardi har utlandet hört och fäst sig vid. Hur deras tal verkat framgår bäst däraf, säger prof. Sieper, att engelska regeringen spridt Bernhardis böcker[6] i hundratusentals exemplar bara i Förenta Staterna som propagandalitteratur. Det är inte underligt att de som uppfattat sådana skriftställares som pålitliga vittnen rörande tänkesätten i Tyskland ha haft svårt att tro på landets fredsvilja. Visserligen äro Bernhardi och hans själsfränder icke alls representativa för den allmänna meningen, men — yttrar talaren — "dessa skrännare, som i första rummet bära ansvaret för att hela världen vändt sig emot oss, skola icke ställa sig som oskyldiga lamm eller låtsa indignation öfver att tyskarna äro missförstådda".

Den tyska observatören klandrar sina landsmäns dåliga psykologi i förhållande just till England. Engelsmannen imponeras af ett bestämdt och självmedvetet uppträdande, har det länge hetat i Tyskland. Prof. Sieper håller också före att engelsmännen sentera en fast vilja hos den de ha att göra med och inte ta illa upp en smula respektlöshet mot formerna i det afgörande ögonblicket. Men oförskämdhet falla engelsmännen icke till föga för. De ha själfva visat stor förmåga af hänsynsfullhet i sitt förhållande till andra folk, de äro mästare i att få sin vilja fram utan att stöta andras känslor för hufvudet. Man kan, säger prof. Sieper, erkänna detta faktum utan att förbise skuggorna i den engelska nationalkaraktären och han menar att tyskarna inte bedömt det folk rätt som det erkänner vara sin farligaste rival.

Ingen opartisk kan bestrida att det är en folkpsykologisk sanning som den tyska vetenskapsmannen här håller de sina för ögonen och att mycket kunnat vara annorlunda om den erkänts tidigare och satt frukt i det politiska umgänget. Med samma oförskräckhet tar prof. Sieper också itu med den tyska krigslitteraturen, som fått en oerhörd omfattning och östs ut öfver världen. Han dröjer med stolthet vid de många djupa och allvarliga tankar som uttalats af Tysklands främste och som gjort nationen vaken för händelsernas storhet och krigsafgörandets innebörd. Vädjandet har icke varit förgäfves. Det har skjutit de små egoistiska omsorgerna i andra planet och kommit den tyska nationen att offra allt för sitt land och för sin framtid. Men han drar sig icke för att säga att de äro farliga förledare som predika att kriget är folkens rätta förlossare, villkoret för att en odödlig människa skall nå det högsta här på jorden.

Efter de första krigsveckornas hänryckning och idealism kom en annan andlig våg med långt mindre rent flöde. Kulturens krigsfrivilliga började syssla med fienderna, som framställdes såsom inkarnationer af låghet, urartning och dålighet. "Jag vill", fortsätter talaren, "alldeles särskildt påpeka skrifterna om England, på hvilken låg nivå de stå och med hvilka anfäktbara metoder de arbeta." Prof. Sieper låter de rena smädelserna ligga och sysselsätter sig endast med sådana inlägg hvilkas författare ha vissa anspråk på vetenskaplighet. En omtyckt sport har varit att flitigt samla ihop alla de hårda ord om engelsk statskonst, om ledande personligheter, om hyckleri och själfviskhet i det engelska samfundslifvet som under tidernas lopp fällts af engelsmän, fyllda af etiskt patos och oförskräckt lust att sätta knifven till de sjuka punkterna på samhällskroppen. Det är tydligt hvad sådana angrepp äro värda som koncentrerats i Abel-Musgraves bok Det sjuka England. Jag åtager mig, säger prof. Sieper, att åstadkomma en antologi af tyska skolor och tyskt undervisningsväsen öfver hufvud som skall fylla en utlänning med fasa. Lika felriktad är Karl Streckers skrift England i kulturmänsklighetens spegel, utmynnande i påståendet att "alla människor med omdöme och sund känsla sedan århundraden äro fullkomligt ense i fråga om England". Häremot sätter den tyske lärde som nu har ordet den satsen att engelsmannen både förr och nu har utmärkt sig genom "en påfallande förmåga af nationell självkritik". Många orättvisa tyska broschyrer hade förblifvit oskrifna, om författarna haft bättre reda på hvad de talat om. Prof. Sieper fortsätter:

"Man borde lägga märke till hvad det är tillåtet att yttra i England äfven under dessa kritiska tider. Det mod hvarmed män som Trevelyan, Ponsonby, Ramsay Macdonald, Lyttelton, Shaw och ledarna af League of Democratic Control ha uttalat sig öfver den engelska regeringens politik förtjänar allt erkännande, trots den missräkning som England beredt oss. Obekymrade om skriket och larmet från den af pressen vilseledda massan gå dessa män sin väg rakt fram utan att ta intryck af att tidigare meningsfränder affalla och misstänkliggöra."

Den åsyftade företeelsen borde imponera äfven i ett neutralt land. Det är något stort i att kunna uppehålla respekten för tanke- och yttrandefrihet äfven då frestelsen är stor att undertrycka hvarje mening som stör intrycket af kompakt enighet. I Tyskland har man varit disponerad för den senare utvägen och har valt den. I Sverige har detta slags disciplin väckt större anklang än någon annanstädes, hvilket säger en hel del om hur det står till här i landet. För dem som känt denna sympati för kollektivtänkandet som en sten öfver bröstet är det en verklig lättnad när det, som i fallet Sieper, blir uppenbart att det i Tyskland själft ännu finns plats för självständiga tankar och kurage att uttala dem. Det stora södra grannfolkets bild återfår mänskliga drag genom sådana uppenbarelser, äfven om de störa den raka frontlinjen.

Det är särskildt en grupp af "affärskunniga litteraturfabrikanter" som inger den tyska sanningssökaren motvilja. Det är den som utnyttjar hatet till England som bakgrund för tillfredsställandet af den tyska nationalfåfängan. Riktningen karaktäriseras redan af boktitlarna och slagorden: Händler und Helden, Krämer und Krieger, Memmen und Männer. Det är H. St. Chamberlain och Werner Sombart som här gå i spetsen. Prof. Sieper anmärker att redan de-

(Forts. å sid. 5.)

Ministerskifte.

Premierminister McBride i British Columbia afgår och efterträdes af attorney-general Bowser.

EN FÖRBÄTTRING.

ALLMÄNT VAL EFTER NÄSTA LEGISLATUR.

Ganska oväntadt kom förliden onsdag underrättelsen om, att Sir Richard McBride, British Columbias premierminister, samma dag afgått och afsagt sig sin plats i legislaturen. Sir Richard har i tolf år varit provinsens premierminister.

Hon. W. J. Bowser, attorney-general, efterträder Sir Richard som premierminister och bibehåller samtidigt sin portfölj som attorney-general.

Sir Richard McBride blef i onsdags utnämnd till British Columbias generalagent i London, i det Hon. J. H Turner, den förre generalagenten, samma dag afgick från sin befattning. Sir Richard afreser i dagarna till London.

Den nya ministären får följande sammansättning:

Premier och attorney-general—W. J. Bowser.

Minister of finance och agriculture—A. C. Flumerfelt.

Minister of public works — Charles Tisdall.

Minister of lands—W. R. Ross.

Minister of mines—Lorne A. Campbell.

Provincial secretary och minister of education—Thomas Taylor.

President of the counsil—W. M. Manson.

Val komma att i den närmaste framtiden hållas i Victoria för Flumerfelt, i Vancouver för Tisdall och i Rossland för Campbell. En session af legislaturen skall hållas, innan allmänt val äger rum, hvilket sannolikt kommer att ske i april. Ministärens mandat utgår icke förrän i juni månad.

Detta ministerskifte kom som sagdt ganska oväntadt — just nu. I initierade kretsar har man länge trott, att Sir Richard McBride snart skulle anse sig blifva tvungen att afgå. Enighet har ju på sista tiden icke varit rådande mellan premierministern och hans attorney-general, hvilkens makt blifvit allt starkare. Sir Richards politik har varit till den grad slösande och vårdslös, att hans ställning blifvit så godt som ohållbar. Om han också icke gjort sig skyldig till sådana fauter, som Sir Robert Roblin i Manitoba, har han dock kommit ganska nära dennes rekord.

Hon. dr. Young, som varit Sir Richards provinssekreterare och undervisningsminister, har äfven afgått och han efterträdes af Hon. Thomas Taylor, som i flera år varit minister of public works.

Bowsers ministär kan väl icke sägas vara en idealministär, men den torde dock ha flera företräden framför McBrides. Premierminister Bowser själf tillkännagaf i onsdags, att han ämnade hafva en affärsadministration af affärsmän, och att medlemmarna af kabinettet utsetts i det syftet.

Hvad ämnar den nya regeringen göra med rusdrycksförbudet? Det är en fråga, som inträsserar majoriteten af befolkningen i provinsen, representanter för båda lägren. Den har ännu icke blifvit besvarad.

Den nye premierministern är född i Rexton, N. B., 1867. Han aflade doktorsexamen vid Dalhouse akademi. Vid 25 års ålder kom han till Vancouver och aflade juridisk examen 1890. Han valdes första gången till legislaturen 1903 och har under de senaste åtta åren varit attorney-general. Under flera månader hade han skött finansministerns syssla.

RÖDA KORS-KONFERENSEN.

Ryska, tyska, österrikiska och svenska representanter för Röda korset mötas i Stockholm.

Sedan på söndagen d. 21 nov. de ryska deltagarna i den till Sveriges hufvudstad förlagda Rödakorskonferensen anländt, kunde det redan flera dagar försenade konstituerande sammanträdet hållas följande dag.

Konferensen har, som bekant, till ändamål att ordna krigsfångeutväxlingen mellan Ryssland, Tyskland och Österrike.

De delegerade för de olika länderna samlades sålunda vid 11-tiden i Andra kammarens klubbvåning i riksdagshuset, där förhandlingarna hållas.

De tre främmande nationernas ombud anlände gruppvis efter hvarandra, allvarliga och högtidliga som sig ägnar och anstår inför förehafvanden, där ett världskrigs fasor på nytt måste föras åter till tanken och bringas på tal för att i den mån det är möjligt lindras till sina verkningar. De tyska och österrikisk-ungerska representanterna, som redan under flera dagars vistelse här hunnit orientera sig i våra fredliga förhållanden infunno sig utom grefve Studnicki, som af sjukdom hindrats närvara. De ryska ombuden äro hrr Arbusov och Markosov.

Det konstituerande mötet öppnades af prins Carl, konferensens beskyddare, hvarefter ledningen af förhandlingarna är anförtrodd åt f. generaldirektör Lagerheim. Öfriga i konferensen deltagande svenskar äro, som förut nämnts, ordföranden i svenska Röda korsets hjälpkomité för krigsfångar grosshandlare W. Didring samt sekreteraren i utrikesdepartementet, jur. kand. N. F. C. Wikstrand, hvilken jämväl är konferensens sekreterare.

Ny president i Schweiz.

Camille de Coppet valdes i torsdags till president för den schweiziska republiken. Han har förut varit vice president.

Prärieprovinsernas skörd.

De tre prärieprovinsernas skörd beräknas uppgå till 737,682,000 bushels eller cirka 200,000,000 bushels mer än något förlidet år.

Dödade skolbarn.

Fyra skolgossar dödades förliden fredag, då en vagn, i hvilken de åkte, öfverkördes af ett tåg i Berthold, N. Y. Kusken John Ahern fick äfven dela deras öde.

Intet fredspris.

Från Kristiania meddelades i fredags å. d., att norska stortingets Nobelkomité icke håller i år skall utdela något fredspris. Som bekant blef intet utdeladt i fjor.

Svår tågsammanstötning.

Ett C. P. R. tåg från västern kollinderade i lördags kväll med ett godståg i Fort William, Ont. Tre personer dödades och flera blefvo skadade. Lokomotivföraren Eckes fick sin ena arm så illa tilltygad, att den måste amputeras.

Generalkonsuln.

Några närmare uppgifter om den nyutnämnde svenske generalkonsuln i Canada.

KOMMER I JANUARI.

EN FRAMSTÅENDE OCH ERFAREN JOURNALIST.

Vi omtalade i förlidet nummer, att svenskt generalkonsulat upprättats i Canada, och att dr David K. Bergström blifvit utnämnd till den förste svenske generalkonsuln här i landet. Till de uppgifter, vi i förra numret delgäfvo om dr Bergström, vilja vi härnedan foga följande biografiska uppgifter:

David Kristian Bergström är född i Brunneby församling i Östergötland 1858, son till slussinspektorn Christian Bergström och hans maka, född Dahlgren, en moster till förre statsminister Lindman. Vid åderton års ålder tog han studentexamen och inskrefs vid Upsala universitet där han tog fil. kan. examen 1882. Efter ett par års tjänstgöring i verken återvände han till universitetet, där han nu tog liflig del i studentlifvet, särskild i den frisinnade studentföreningen Verdandi. Han aflade filos. licentiatexamen 1889 och blef 1892 filosofie doktor i Lund på en afhandling, som rörde sig om historisk statistik. Därefter ägnade han sig helt och hållet åt politik och politisk journalistik som medarbetare i åtskilliga hufvudstadstidningar ända till sommaren 1905. I riksdagen insattes han 1893, då han valdes till ledamot i andra kammaren af femte valkretsen, som han därefter representerade i fjorton år. I det 1895 bildade folkpartiet var han en af de ledande krafterna och då detta 1900 uppgick i det nybildade liberala samlingspartiet intog han äfven inom detta en bemärkt plats. Då Staaff 1905 kallades att bilda en liberal ministär, inträdde Bergström i denna som konsultativt statsråd. Sedan det liberala försöket att lösa rösträttsfrågan vid 1907 års riksdag strandat, lämnade Bergström för en tid politiken och mottog utnämning till generalkonsulsbefattningen i Helsingfors. I Staaffs andra ministär 1911 ingick han sedan som chef för landtförsvarsdepartementet. När denna ministär efter bondetåget år 1914 afgick, upphörde äfven dr Bergströms mandat som krigsminister.

C. G. G. Anderberg.

Konsul Anderberg i Montreal telegraferade i måndags till denna tidnings redaktör, att dr Bergström anländer till Canada i slutet af januari.

Vi hafva ännu icke lyckats erhålla något godt porträtt af dr Bergström —de, som publicerats i de svenska tidningarna i Chicago, ha varit under all kritik — men vi hoppas att i en snar framtid kunna skaffa ett godt fotografi, då vi genast skola publicera det. Till denna artikel foga vi ett porträtt af konsul C. G. G. Anderberg, hvilken i två år föreestått konsulatet i Montreal och nu, såsom vi nämnde i förlidet nummer, blifvit förflyttad till Chicago.

FORD I KRISTIANIA.

Ford lider af influensa.

Fords fredsexpedition har nu anländt till Kristiania. Under färden har icke den allra bästa sämja varit rådande i sällskapet, och man har tvistat rätt duktigt angående president Wilsons ryktbara tal i kongressen om Förenta Staternas försvar. Flera tidningskorrespondenter, som icke kunnat komma öfverens med Ford, äro ha lämnat hans expedition. I söndags kväll talade flera af delegaterna inför norska studentföreningen. Mr. Ford har själf angripits af influensa och kunde icke uppträda.

Ett telegram från Stockholm i lördags å. d. säger att den svenska pressen finner Fords fredsfärd ha nytistens behag, men tror inte att den kommer att ha ringaste inverkan på världskriget. Det uppger bestämdt att de svenska myndigheterna ej på något sätt ämna ge den officiellt erkännande och den amerikanska legationen har ej tagit notis om den.